

Quim Torra

Ara que gairebé s'han acabat els espàrrecs de marge, ara que ja s'ha mort el primer submarinista de la temporada a les Medes, ara podem dir que ja li veiem les orelles a l'estiu. No és veritat, però en aquesta època de l'any a mi em sembla que la natura es contrau. Com si d'un any per l'altre sabés quina una li caurà a sobre. El mar es prepara per al galipot de crema solar. Les platges per al trepitjat general. I els boscos, que cada vegada són més presents en el lleure a la carta, els boscos sembla que s'enretirin, soferts.

L'estiu pot ser tan trist com les seves cançons, diu el tema Oh my love de Quimi Portet. Té raó. L'estivat general i la pruija paellívola converteixen la tribu en una colla estrafeta, nerviosa, terminal. L'abús de les infraestructures locals empudega els llogarrets de la costa. Els col·lectors no donaran a l'abast, com sempre. I en acabat els hotelers diran que la caixa ha estat prima.

Però aquest estiu que ja és aquí pinta un pic diferent. Quim Torra, el 131è president de Catalunya es trobarà amb la pitjor època, l'estiu, per engegar qui sap si la legislatura més estranya de la nostra història recent. Enrarit el clima social i polític, aquest estiu serà una estació sòrdida, d'impàs. Més d'un vancancívol tindrà el cap en un altre lloc. I els primers discursos de Quim Torra sonaran estrambòtics.

Al 131è president ja li han dit que és un titella. Passa que la gent solem tenir poca memòria. El delfí Artur Mas va resultar ser més díscol que no pas majordom, si de Jordi Pujol en fem una empatia. Carles Puigdemont va fer canari al seu predecessor quan va tirar pel dret amb el referèndum. Res no fa pensar que Quim Torra s'estigui en un despatx sòrdid de l'Eixample, tot esperant que el padrí li dicti per on ha de tirar. I, tot i el miratge, la corda, el fil blau del pujolisme no es trencarà a les primeres de canvi. És la gràcia que tenen les il·lusions òptiques.

Dit d'una altra manera, el patriotisme declarat de Quim Torra pot sotsobrar per dues bandes antagòniques. O neda i guarda la roba, per no espatllar les vacances dels catalans, parlo del seny, o s'esvera i passem un estiu masegats pels conats d'insurgència que perquè el conec una mica és capaç de fer: parlo de la rauxa. Coneixent-lo, dic, una mica, estic segur que optarà per la solemnitat sentida, del càrrec. Però això no vol pas dir que s'estigui quiet. Sabedor que l'estiu és la pitjor època per actuar políticament, poso la mà al foc que Quim Torra farà servir el temps de la canícula per pensar, per parar les condicions de possibilitat de la república catalana. Però em temo que ho farà com el que és: un president autonòmic per fina força.

Dit això, tanmateix, potser aquesta vegada l'estiu, la pitjor època de l'any, servirà per alguna cosa més que per agafar bronzo, tot esperant l'entrada de setembre.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2018/05/13/quim-torra/913236.html?utm_source=rss